

ע"פ 13205/12/18 - גומעה גאווי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

ע"פ 13205-12-18

המערער	גומעה גאווי
נגד	ע"י ב"כ עו"ד אחמד חאלק ממשרד עו"ד לאה צמל
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) מיום
23.10.18 בת"פ 42295-08-17.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בניסיון הסעת שב"ח. המערער נדון לחודש מאסר בעבודות שירות, 3 חודשי מאסר על תנאי, פסילה מותנית של רישיון הנהיגה וקנס בסך 1,500 ₪. הערעור מופנה כנגד ההרשעה וכנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 28.5.16 בשעה 09:31, במחסום חיזמה בירושלים, ניסה המערער להסיע ברכבו ארבע תושבות האיזור, מבלי שהיו להן אישורים לשהייה בישראל.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר לביטול הרשעת המערער ולהטיל עליו עונש של של"צ. לטענת המערער, המערער הוא קבלן בנין הרשום בפנקס הקבלנים בישראל ובידו אישור להביא כ - 100 עובדים לישראל לפי הצורך. הרשעה עשוי

לחבל בהמשך עיסוקו. נטען כי שגה בית משפט קמא בכך שהתעלם מנוהג קיים, לפיו מעסיקים מבקשים מעובדים תעודת יושר או הצהרה בנוגע לרישום פלילי שלהם. עוד נטען כי מעשיו של המערער לא פגעו בריבונותה של המדינה, שכן המערער בא דרך מחסום חיזמה ועצר לפני נקודת הביקורת, הוא לא ניסה להתחמק או להתגנב, ואף הכריז מיד, לפי עדות המאבטח, כי לנשים שברכבו אין רישיון כניסה לישראל ובאה הפניה להחלטות בעניינים שנטען כי הנם דומים שהסתיימו בשל"צ ללא הרשעה.

4. ב"כ המשיבה טענה כי פסק הדין של בימ"ש קמא מבוסס וללא טעות. המערער מבקש למעשה לחזור מהסדר הטיעון במסגרתו הוסכם על הרשעת המערער ובעקבות כך תוקן כתב האישום לקולה, והמערער אינו יכול לחזור בו מהסכמתו ועל כן הרשעתו כדין. גם לגוף העניין לא בא נימוק מדוע יש להימנע מהרשעה. מדובר בהסעת ארבע נוסעות, אינו מקבל אחריות כעולה מהתסקיר ולא הוכח נזק ממשי, העונש ראוי ונוטה לקולה ועל כן יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הינו בן 42 שנים, נשוי ואב לשתי בנות, מתגורר בירושלים ועובד כקבלן בנין עצמאי, ללא הרשעות קודמות ולא פתוחים נגדו תיקים נוספים. ברישומי התעבורתי 31 הרשעות בין השנים 1996-2017, בעבירות שונות וכן פתוח נגדו תיק תעבורה נוסף בגין עבירת מהירות מופרזת מיום 2.2.18. המערער נטה להפחית מחומרת העבירות שברישומו התעבורתי, מריבוי המקרים והמסקנה הנשקפת מדפוסיה הנהיגה שלו. באשר לעבירה שבכתב האישום, הוא התקשה לקבל אחריות מלאה, הפחית מחומרתה ושייך את התנהגותו לטעות בשיקול הדעת בלבד. יחד עם זאת, המערער הביע חרטה על מעשיו. שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו.

דין

6. דין הערעור להידחות.

הסדר הטיעון, עליו הסכימו הצדדים, כולל הסכמה על הרשעת המערער. בדין קבע בית משפט קמא כי הסדר הטיעון הוא כחווה המחייב את הצדדים לו ודי בכך כדי לדחות את בקשת המערער לביטול הרשעתו. יתרה מזו, גם לגופו של ענין, אין הצדקה לביטול ההרשעה. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 **יעקב ביטי נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)). במקרה דנן, תנאי הלכת כתב אינם מתקיימים. עבירת הסעת שוהים בלתי חוקיים הנה עבירה חמורה, קלה לביצוע שאכיפתה קשה, היא פוגעת בערכים של הגנה על ריבונות המדינה על גבולותיה ועל הבאים בשעריה, והיא אף עלולה להעמיד בסכנה את שלום הציבור ובטחונו. מדובר בעבירה המתייחסת להסעת ארבעה שוהות בלתי חוקיות. אמנם מדובר בעבירה של ניסיון בלבד ובארבע נשים, עמן היתה למערער היכרות מוקדמות, באופן המצמצם במידת מה את הסיכון הנשקף כתוצאה

מביצוע העבירות, אך במקרה דנן, חומרת העבירה אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. כמו כן, לא הוכחה פגיעה מוחשית וקונקרטית בעתידו של המערער או בשיקומו אם ירשע, ובית משפט קמא הפנה לחקיקה ממנה עולה כי הרשעה פלילית אינה מובילה לביטול רישומו של הנאשם בפנקס הקבלנים. באשר לטענת המערער לקיומו של נוהג, לפיו, מעסיקים נוהגים לבקש מעובדיהם תעודת יושר או הצהרה בנוגע לרישום הפלילי שלהם בדין קבע בית משפט קמא כי מדובר בנוהג המנוגד להוראות החוק ועל כן הינו פסול ואין להתחשב בו. לפיכך, אין הצדקה לביטול ההרשעה.

באשר לעונשים שהוטלו על המערער, כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. במקרה דנן, מדובר בעבירה של ניסיון שלא הושלמה. המערער הודה בביצוע העבירה דנן ותרם לחיסכון בזמן שיפוטי, אך בפני שירות המבחן עלה כי הוא מתקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו ועמדתו מצמצמת. כמו כן, בניגוד לאמור בתסקיר שירות המבחן, למערער שתי הרשעות קודמות שהתיישנו בעבירות אלימות ויש לו עבר תעבורתי. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד